

žarek dobrote

8/XV
avgust
2017

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Kje sem doma?
4 ••• Seminar Karitas: Kje sem doma?
GRADIMO DRUŽINO
4 ••• Institucionalna razvajenost
LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA
5 ••• Uspešen projekt izgradnje dvigala
NA OBISKU
6 ••• Sonce v naših dejanjih
TO MORAMO VEDETI
7 ••• Bodimo to kar smo, povejmo iz srca!

8 ••• Droga je rana v naši družbi

9 ••• Nihče ne more živeti brez ljubezni

CELJE

10 ••• Počitniški utrinki iz Škofijske karitas Celje
KOPER

11 ••• To so roke, ki znajo deliti ljubezen

11 ••• »Mlada Karitas« v Soči

12 ••• Umetniki za Karitas v juliju in avgustu

LJUBLJANA

13 ••• Romanje iz Bokalc na Brezje

13 ••• Martino Romanje

MARIBOR

14 ••• Uporabniki in njihovi talenti – brezdomni vrt
in kmetija

MURSKA SOBOTA

15 ••• Z našo pomočjo so ljudje stisko manj občutili

NOVO MESTO

17 ••• Dan za molitev, druženje in obujanje spominov
na mlada leta

LETOVANJA

18 ••• Letovanje mariborskih družin 2017

19 ••• Pomoč Karitas v srcu Afrike

21 ••• Z delom do dostojnega življenja

Teden Karitas: 27. 11.–3. 12. 2017

Geslo: **Kje sem doma?**

Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo: 29. 11. 2017

Klic dobrote: 29. 11. 2017

Nedelja Karitas: 3. 12. 2017

NAPOVEDNIK

SLOVENSKA KARITA

Letovanje družin v Sončni hiši v Portorožu

31. 7.–5. 8. Letovanje družin iz Škofijske karitas Murska Sobota

7. – 12. 8. Letovanje družin iz Škofijske karitas Ljubljana

14. – 19. 8. Letovanje družin iz Škofijske karitas Ljubljana

21. – 26. 8. Letovanje družin iz Škofijske karitas Koper

Počitnice Biserov

7. – 13. 8. Letovanje mladostnikov

13. – 19. 8. Letovanje otrok

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

4. 8. Sveta maša v Domu v Novi Gorici

30.7. – 6.8. Delovni tabor Streha nad glavo v Banja Luki

14. – 18.8. 23. kolonija Umetniki za karitas na Sinjem vrhu

17.8. Dan odprtih vrat na 23. Koloniji Umetniki za
Karitas na Sinjem vrhu

21. – 24.8. Romanje sodelavcev Karitas v Berlin

NADŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

19. 8. 7. romanje sodelavcev Karitas mariborske
nadškofije v Slovensko Bistrico

21.10. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših
in bolnih v domačem okolju v župnijskem
domu v Slovenj Gradcu

18.11. Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših
in bolnih v domačem okolju v Mariboru,
Strossmayerjeva 15

13.1.2018 Izobraževanje Pomoč in oskrba starejših
in bolnih v domačem, v župnišču na Hajdini

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

26.8. Škofijsko romanje bolnikov, invalidov
in starejših na Zaplaz,
ob 10.00 molitev rožnega venca,
ob 10.30 sveta maša

Foto: Rok Mubi

• FOTO NASLOVNA STRAN Tanja Rupnik in ZADNJA STRAN Rok Mubi •

tema meseca

KJE SEM DOMA?

Alojzij Štefan

Kaj je sploh dom?

Dom je prostor, kjer si lahko to, kar si, resničen, in da se, tudi če te življenje odnese na čudne poti in strani, vedno lahko vrneš. Doma si, kjer si varen, sprejet, se počutiš domače. Doma ti je vse znano, vtisne se ti v celostni spomin. Tudi če vse izkušnje niso lepe in idealne, si dom zapomniš za vedno. Dom se gradi, ponavadi v družinski skupnosti, in ni le stanovanje. Lahko si zgradimo in ustvarimo tudi drugi dom. Jih je več vrst – očetov dom, rodni dom ..., pa tudi dom za starejše, mladostnike brez staršev, (pre)vzgojni, počitniški ali stanovski ... Dom človeka v nam znani civilizacijski in bivanjski kulturi močno zaznamuje in je običajno povezan z družino. Ali je to v individualistični in obenem preseljevalski realnosti sodobnih družb tudi še vrednota in vsakomur dosegljiva resničnost?

Dom spada k človekovim prapotrebam, kot tudi bivališče, streha nad glavo, domovina kot razširjen dom (biblično: obljubljena dežela), kjer se človek lahko ustali, ukorenini (tradicija), kjer bo lahko bival v svobodi in miru – tudi po smrti (pravica do groba). V tej domovini (domu) praviloma predvsem religije omogočajo pripadnost, nekakšno duhovno streho ali sveti baldahin, obenem tudi odprto nebo. (Potočnik V., 2010, v Nič revščine, Slovenska karitas, zbornik)

Kaj pomeni danes imeti dom, biti doma? Kje sem doma?

Poleg materialne predpostavke, da je dom ponavadi najprej fizični prostor za bivanje družine ali posamezne osebe. Hočeš, nočeš, se le v določenem materialnem, duševnem (čustvenem) in duhovnem prostoru počutiš doma. Dom nosi s seboj mnoge razsežnosti in oznake, ki so povezane s preteklim (patriarhalnim) načinom življenja in sobivanja. Danes se domu in domačiji odreka družinskost kot nekaj, česar zaradi načina življenja ni več mogoče doseči. Prav gotovo dom in vse, kar je povezano s tem izrazom, nosi s seboj tudi kakšno negativno izkušnjo, a ga zato neupravičeno izrivamo iz družinskega okolja in ga odrivamo na raven preživetega, nesodobnega ali na področje pridelave hrane in biokulture. Pretirano poudarjanje osebnega pred skupnim, interesov pred skupnimi vrednotami, neomejeno in nebrzdano uživanje zgolj pravic in kulture uživanja, možnost, da imam (družinski) dom, seveda zmanjšuje. Dostop do doma kot varnega in ustvarjalnega prostora otežujejo tudi: pomanjkljiv dostop do storitev in dobrin, premalo in predraga stanovanja, prisilne in druge migracije, ki

povzročajo socialne probleme in stisko posameznika ter družine in niso plod svobodne izbire, svobode gibanja ... Kje se zares počutim doma? Ali kot poje pesem: Kje je moj mili dom?

Kaj pomeni dom za življenje osebe, družine, skupnosti?

Dom ima za različne življenjske situacije, v katerih se človek nahaja, različno vlogo in pomen:

- za zakonce/starše: je temelj nove skupnosti, je streha nad glavo (kar seveda še ni dom), je varnost, prostor za bivanje, odskočna deska v svet. Včasih se tudi izven svojega lastnega bivališča oz. doma počutimo kot doma.
- za družinske člane/otroke: je varna točka, izhodišče, bazni tabor, varna in trdna stopinja v življenju, sprejetost, šola življenja, pristan, zavetje, kraj, kjer sem resničen, ali pa žal lahko tudi kraj nelagodja, nasilja, zlorabe, tesnobe in ujetosti ali zgolj kraj stalnega bivališča ali hišna številka. Pomeni tudi biti domorodec, doma rojen.
- za skupnosti/narod: je dom domovina (tudi očetnjava, matica). Domovina je poleg ozemlja tudi narodna, jezikovna, kulturna in še kakšna druga (religiozna) pripadnost skupnosti.

Kaj pomeni biti brez doma?

Če privzamemo utečene definicije brezdomstva in posebnih potreb te velike skupine ljudi, se lahko vprašamo: Kako se počuti, kaj doživlja človek, ki je izkoreninjen iz doma, ki je izgubil dom, zapustil dom, ki se ne počuti več doma? Gotovo je to ena najtežjih preizkušenj. Danes jo poleg razširjenega sodobnega brezdomstva označuje t. i. migrantska kriza, ki je seveda poleg objektivne izgube doma in domovine iskanje začasnega ali stalnega »drugega doma«, za mnoge ljudi tudi iskanje boljših razmer in pogojev za življenje. Predvsem so stiske in problemi v zvezi brezdomnostjo težki za mlade, brezposelne, zasvojene in druge, ki si ne morejo ustvariti doma ali pa si izberejo drugačen način življenja, ki jih potem prikrajša za dom.

Kaj Karitas lahko stori, da bi osebam, družinam zagotovili varnost?

Poznamo model Karitas (prof. dr. Karlo Knopfel, Regionalna konferenca CE na Bledu, 2008) zagotavljanja socialne varnosti vsaki osebi v družbi. To so trije stebri, ki z medsebojnim dinamičnim sodelovanjem in dopolnjevanjem (v duhu načel katoliškega družbenega nauka) ustvarjajo pogoje za varno in mirno življenje.

Kar lahko storimo na karitativni ravni, je, da vrnemo domu pravi pomen za človekovo življenje in sobivanje z drugimi: varnost, stalnost, domačnost, izhodišče in pristan življenja, družinsko in družbeno ustanovo, kjer sem in ne le imam, kjer so osnovni pogoji za življenje

v tistih obdobjih, ko to potrebujemo, kjer so pogoji in prostor, ki dišijo po srečanju.

S svojimi različnimi (programi) pomoči moremo prispevati k temu, da si družina ustvari, najde dom, da ljudi z osebnim spremljanjem vodimo k temu, da prispevamo k spravi in odpuščanju, ki so lahko prvi koraki v iskanju ali ponovni vzpostavitvi doma.

Zakonci in družina – v srcu mlada Karitas!

Kako biti z zakonci, družinami, ki se jim je zalomilo v odnosu in posledično tudi drugod? S čim jim pomagamo, da ponovno stopijo na pot? Začutiti, razumeti, sprejeti, z njimi hoditi:

- iz stisk in težav do polne vključenosti,
- do iskanja skupne poti,
- do poguma za rast k polnosti zakona in družine,
- do velikodušnosti za življenje in priznanja najvišjega dobrega za otroka,
- od miru in sprave do zdravega sožitja,
- do polnega dostojanstva vsake osebe.

SEMINAR KARITAS

Helena Zevnik Rozman

datum	lokacija
6. in 7. 10. 2017	Zavod Marianum Veržej
13. in 14. 10. 2017	Dom sv. Jožef Celje
20. in 21. 10. 2017	Gnidovčev dom na Mirenskem Gradu
27. in 28. 10. 2017	Samostan Stična

Kje sem doma?

»Sem Nejc. Star sem trinajst let in nimam doma, nimam svoje družine. Ko mi je bilo osem let, me je zapustila moja mama. Nič več se ni hotela srečati z menoj, rekla je, da me ne mara. Že pred tem me je večkrat pustila kar samega nekaj dni, tako da sem bil lačen, sam se moral v šolo ... Tudi oče me ne mara in noče skrbeti zame ... Imam še babico in dedka in nekaj časa sem živel pri njiju. Vendar ni šlo. Kadar je babica hotela, da kaj naredim, sem čisto ponorel. Enako je bilo v šoli. Zato sem šel v zavod, kjer sem še sedaj. Saj ne rečem, da je slabo. Je kar kul, ampak to ni to. Samo red, meje, vzgojitelji ... Jaz pa bi rad imel starše, dobre starše, ki me bodo razumeli, me imeli radi, kamor bi se lahko stisnil. So me dali čez vikend

k rejnikom, da bi imel družino, pa je tam enako: meje, samo delo.

Ko gledam druge otroke, ki imajo starše, sem besen. Vsi otroci se imajo boljše, samo jaz ne. Zakaj ne moremo vsi imeti ljubečega doma?»

Resnična zgodba, ki nam nakazuje realnost današnjega časa. Zato bomo vsebino letošnjega seminarja posvetili temi o domu, o tem, kaj lahko sodelavci Karitas naredimo pri zagotavljanju varnosti, topline, sprejetosti, ustvarjanju pogojev, da se ljudje počutijo doma.

Vsebine seminarja bodo razdeljene na tri dele. V petkovem večeru bomo z različnimi strokovnjaki iskali odgovor na vprašanje, kje sem doma oziroma kaj nam dom pomeni, je dom enako kot družina, kaj pa če je družina nepopolna ... Ter seveda, kaj pomeni biti brez doma, izkoreninjen, brez zaupanja, varnosti, sprejetosti.

V soboto se bomo učili spremljanja, razlikovanja in vključevanja krhkosti ter ob različnih pričevanjih in primerih ob etičnih načelih Karitas preverjali našo držo do najbolj ranljivih.

V zadnjem delu seminarja pa si bomo ob različnih predavateljih poskušali odgovoriti na vprašanje, kako iti z zakonci, družinami, ljudmi, ki se jim je zalomilo v življenju in v odnosih, skupaj na pot, da nas ti začutijo, da jih znamo sprejeti, da smo z njimi na poti k iskanju tiste največje vrednote, doma, kjer najdemo varno zavetje in toplino, kjer vlada medsebojno zaupanje in ima vsak za vsakogar čuteče srce ter je prisotna ljubeča skrb drug za drugega.

gradimo družino

INSTITUCIONALNA RAZVAJENOST

Bogdan Žorž

Ali institucije lahko razvajajo? Ali lahko razvajajo učitelji in vzgojitelji? Ali lahko razvajajo zdravniki in svetovalni delavci v različnih zdravstvenih in svetovalnih institucijah?

Zdi se, kakor da smo o tem še manj pripravljeni razmišljati kot o razvajanju s strani staršev. Vendar se s tovrstnim razvajanjem srečujemo vsak dan.

Poglejmo samo uporabo antibiotikov, na kar so začeli prvi opozarjati prav zdravniki sami. Antibiotiki so se zdeli kot čudežno orodje v rokah zdravnikov in predpisovali so jih za vsako zdravstveno težavico. Toda kmalu so začeli opazovati, da s tem odpornost otrok upada, da otroci ne postajajo bolj zdravi, ampak – bolj bolehn! Da jih torej s pretirano uporabo antibiotikov

razvajajo, zaradi česar postajajo vse manj odporni. Ne le, da se škodljivi mikroorganizmi, ki jih antibiotiki uničujejo, privajajo na antibiotike – tudi otroci sami postajajo manj odporni. Danes zato zdravniki vse pogostejše (pogosto tudi na veliko jezo in ogorčenje staršev) odrekajo predpisovanje antibiotikov.

Poglejmo še v šole. Še vedno poslušamo opozorila, da so naši šolarji preobremenjeni. Pa čeprav šola ne zahteva skoraj nikakršnega fizičnega navora več. Večina otrok naredi komaj nekaj korakov na poti v šolo in nazaj do doma, ostalo je prevoz, »da se otrokom zmanjša napor«. Ali ni tudi v tem nekaj razvajanja? Šolske snovi je res veliko, toda učitelji kar tekmujejo z izumljanjem pripomočkov, s katerimi bi učencem olajšali učenje, jih razbremenili. Je to res vedno in povsod potrebno? Ali s tem res vedno dosegamo boljše učne rezultate, ali je velik del tega le razvajanje? Učitelji velikokrat še dodatno fotokopirajo razna učna gradiva, delovne liste, predloge, da jim »olajšajo delo«. Je to res vedno koristno, ali je to razvajanje? Nekateri učitelji dajejo učencem »referate«, naloge, ki jih morajo opraviti samostojno, tako da si sami poiščejo literaturo, se odločijo za način, obliko. Pri svojem delu se v glavnem srečujem z otroki, ki se težko učijo. Toda zanimivo, kako celo ti otroci radi delajo takšne referate! Pa so naporni – a počutijo se ustvarjalni! Izjema so spet – razvajeni otroci. Ti takšnih referatov ne marajo, prenaporni so! Zakaj sem to napisal? Ker želim opozoriti, da je sistem naše šole tak, da je idealno rastišče za razvajanje. Vendar pa je na srečo tudi v naših šolah veliko učiteljev, ki so se že začeli upirati takemu razvajanju.

In še pogled k svetovalnim službam. Spomin mi najprej seže na začetke mojega poklicnega svetovalnega dela. Najpomembnejši del svetovalnega dela je bil pravzaprav diagnostični postopek, v katerem smo (lahko zapišem smo, ker mislim, da je to veljalo za veliko večino svetovalnih delavcev, saj smo bili tako naučeni) ugotovili vzroke za vedenjske ali druge težave pri otroku. Potem so sledili »nasveti« staršem, pogosto tudi učiteljem. Bistvo teh nasvetov je bilo pravzaprav v tem, kako razumeti otrokovo težavo, kako ga sprejeti kot drugačnega. Pravzaprav v tem ne bi bilo nič slabega, ko to ne bi bilo bistvo svetovalnega procesa. »Razumeti« otroka in »sprejeti« njegovo drugačnost pa so starši lahko razumeli kot – pustiti, da ostane vse, kot je. Ta pristop je seveda smiseln, ko smo se srečevali z umsko manjrazvitostjo: »razumeti« in »sprejeti« otrokovo drugačnost je lahko pomenilo, da starši zmanjšajo prehode pritisk in zahteve do otroka. Kaj pa, kjer je šlo za razvajanje? Starši so pravzaprav dobili namig, da še premalo razvajajo in da je treba bolj razvajati.

Najbolj tipična skupina otrok, kjer se je in se to še dogaja, je skupina tako imenovanih hiperkinetičnih

otrok, otrok s psihomotornim nemiro ali kakorkoli že te otroke označujemo.

Vpliv pretrde, disciplinirajoče, omejevalne vzgoje na nemirne otroke ali na hiperkinetičnega otroka je razmeroma znan. Kaj pa če je vzgoja preveč popustljiva, če starši takega otroka celo razvajajo? O tem v strokovni literaturi ne piše skorajda nič. Učinki razvajanja so pri njih pač še bolj poudarjeni, še bolj opazni in moteči!

In prav tu se pojavi problem: kaj, če se starši s takim otrokom, ki ga že sicer s svojo popustljivostjo razvajajo, znajdejo pri strokovnjaku, ki razvajanja ne prepozna? Zelo verjetno je, da bo ta strokovnjak hitro ugotovil, da gre za hiperkinetičnega otroka. In spet zelo verjetno je, da bo starše začel učiti, kako morajo to otrokovo posebnost pač razumeti in jo sprejeti. Mar ni kar logično in samo po sebi umevno, da bodo ti starši le še bolj popustljivi, da ga bodo le še bolj razvajali?

Sam temu pravim institucionalna razvajenost. Če se nekoliko kritično ozremo okrog sebe, ugotovimo, da tudi ni tako zelo redka!

Še na nekaj je ob tem treba opozoriti. Pogosto se pogovarjam z učitelji, ki se vsega, kar sem zapisal, močno zavedajo. Toda preganja jih občutek, da ne zmorejo ničesar spremeniti. Počutijo se ujeti v začaran krog otrokovih pravic, varstva osebnih podatkov in ne vem česa še. »Danes že otroci v prvih razredih osnovne šole znajo groziti s tožbami za zlorabe in kršenje otrokovih pravic, če je učitelj nekoliko bolj trd s svojimi zahtevami!« so besede, ki sem jih od učiteljev že tolikokrat slišal, da jih jemljem zelo resno. Očitno pa jih niso pripravljene jemati resno naše oblasti – in učitelji pač popuščajo. To popuščanje pa ni nič drugega kot razvajanje.

Iz knjige: Razvajenost – rak sodobne vzgoje

Ljubezen je iznajdljiva

USPEŠEN PROJEKT IZGRADNJE DVIGALA

Alenka Terziev

V Žiganji vasi v župniji Križe se je 16. junija z odmevno prireditvijo zaključila ena največjih in najbolj množičnih dobrodelnih akcij zadnjih let v okolici. Številni posamezniki in organizacije so z združenimi močmi odgovorili na prošnjo družine Skumavc, ki bi svojemu možu in očetu, g. Bogdanu, radi olajšala in olepšala življenje na invalidskem vozičku. Po možganski kapi pred dvema letoma so ga namreč morali iz stanovanja v prvem nadstropju vedno prinesiti trije možje po nevarnih stopnicah, zdaj pa se bo lahko samostojno in varno spustil na dvorišče z dvigalom. Pri projektu,

vrednem 24 tisoč evrov in z obilo prostovoljnega dela zaključenem že v treh mesecih, so sodelovali župnija Križe (ki je sredstva zbirala v okviru vsakoletne postne akcije), Župnijska karitas Križe, Krajevna skupnost Sebenje – Žiganja vas, Rotary klub Tržič – Naklo, PGD Križe in številni drugi.

Predaje in blagoslova dvigala se je udeležilo veliko sovaščanov ter dobrotnikov, prostovoljke krajevne skupnosti so poskrbele za pogostitev, MePZ župnije Križe z zborovodkinjo Tino Bohinc je izvedel krajši kulturni program, trak pa so skupaj prerezali trije predstavniki organizacij, ki so bedeli nad projektom – kriški župnik Ivo Kožuh, predsednica Rotary kluba Janka Planinc ter predsednik krajevne skupnosti Marko Poljanc.

Zahvala gre lokalnim podjetnikom, obrtnikom, društvom in vsem dobrim ljudem, ki so darovali svoja sredstva v ta namen. Največja zahvala pa izvajalcem izgradnje dvigala in urejanja okolice, ki so vse svoje delovne ure opravili prostovoljno.

Še enkrat se je pokazalo, da je v slogi moč in da ljubezen do sočloveka gore premika.

na obisku

SONCE V NAŠIH DEJANJIH

Sonja Majal

Geslo naše ŽK Rače je: »Ni pomembno, koliko naredimo, temveč koliko ljubezni in sonca je v našem dejanju.«

3. junij 2017 je bil namenjen praznovanju 25-letnice Župnijske karitas Rače, ki je bila ustanovljena 1. junija 1992. To je nekaj, kar je težko opisati z besedo. Nekaj posebnega je bilo čutiti v našem božjem hramu. Spregovorili smo o dobroti, o dajanju in razdajanju, spregovorili smo o utiranju neuhojenih poti, o pogumu in

neustrašnosti, o velikih dejanjih in o drobnih stvareh, ki človeku dajejo dostojanstvo in veličino. Nismo govorili o številkah, o tonah razdeljene hrane, o zbranih in razdeljenih oblačilih, o tisočih litrih mleka, ki nam jih preko Nadškofijske karitas Maribor namenja EU. To smo prihranili za zahtevna statistična poročila. Pozni popoldan in večer sta bila namenjena sveti maši, pesmi – jeziku, ki ga razume vsako srce, nepozabnim spominom na prehojeno pot v službi človekovega dostojanstva in prijateljskemu klepetu.

Na praznovanju so nekdanji in sedanji sodelavci obujali svoje spomine na prehojeno pot. Delček teh spominov bi radi delili z vami. Iz njih odseva opravljeno delo v preteklosti in sedanje aktivnosti.

»Ko pišem tale tekst, mi misli bežijo v čas mladosti, lahko bi rekel zelo zgodnjih mladostnih let, ko sem se s Karitas prvič seznanil pri rosnih 12 letih, in je od tistega trenutka dalje ostala globoko v mojem srcu. Predvsem ljubezen. Ljubezen do dela s starejšimi, pomoči potrebnimi, druženja in vsega, kar se je v teh letih dogajalo.

Moj prvi spomin me poveže z našo Karitas v letu 1992, ko je babica začela aktivno sodelovati v Karitas. Že takrat sem imel trden zgled, kaj je to ljubezen v služenju in dajanju za druge, brez sprejemanja plačila. Veliko odrekanja, požrtvovalnosti, poguma ...

Spomnim se, kako me je ,omrežila' naša prva dobrodelna prireditelja ,Sonca za vse ljudi', pri kateri sem lahko celo kelnaril in pomagal v šanku. To so bili dnevi! Veselje pred prireditvijo, čiščenje dvorane pred in po prireditvi, iskanje dobitkov za srečelov ... Bili smo praktično še otroci, ko smo se s prijatelji, sodelavci Karitas, vozili s kolesi od vrat do vrat obrtnikov in prosili za srečke. Glede na to, da sem že zelo

zgodaj kazal zanimanje za organizacijske sposobnosti in romanja, sem bil vedno zelo hvaležen in vesel, če so se te stvari nekako prepustili meni. Ko danes gledam nazaj, se mi zdi, da so mi starejši in voditelji tistega časa resnično izjemno zaupali. Mladoleniku, ki organizira romanja, išče kontakte s pevci, s katerimi smo naše prireditve obogatili ... Brez medsebojnega zaupanja, sodelovanja in ljubezni gotovo ne bi uspelo.

Spomin, ki je tudi oblikoval moje življenje in ki ne bo pozabljen, so številni obiski ostarelih in bolnih po domovih. Redno, vsaj dvakrat na leto, obiskovanje bolnih po domovih, raznašanje daril in majhnih pozornosti, ki sva jih z babico nosila okoli, predvsem pa tisti občutek, ko zaznaš hvaležnost sokrajanov in vseh, ki se jih je tvoj obisk razveselil in polepšal kakšno minuto njihovega življenja.«

Matjaž Tomanič

»Bil je čas med vojno viхро v državah nekdanje skupne države in pri nas se je znašlo vedno več beguncev, ki so potrebovali hrano in obleko. Zbirali smo oblačila in jih skladiščili v prostorih Ambulante Rače.

Glede na to, da so bile potrebe po hrani in pomoči vedno večje, smo za pridobitev finančnih sredstev pričeli z organizacijo dobrodelnih koncertov in prireditev. Začeli smo tudi z obiskovanjem naših domačih bolnikov in ostarelih. Spominjam se, kolikokrat smo obiskovali domove ostarelih v Mariboru in okolici, kasneje pa si tudi razdelili teren za dostavo paketov na domu. Sama sem leta nosila pakete po Podovi in Brezuli. Vsak, ki smo ga obiskali, je bil našega obiska izjemno vesel. Tudi ko je bilo treba prositi za kak dar in pomoč od kmetov, predvsem iz Brezule, ker sem jih najbolj poznala že od otroštva, sem vedno naletela na odprta vrata in so me bili zelo veseli in pripravljeni pomagati.

Šele sedaj, ko sem sama v zrelih letih svojega življenja, se zavedam poslanstva, ki smo ga imeli z obiskovanjem bolnikov in ostarelih na domovih. Tako kot so oni bili takrat veseli mojega obiska, sem danes jaz vesela obiska svojih mlajših kolegic in članov Karitas.«

Ana Gselman

»Najlepši spomini mi segajo v čas druženja z mladimi sodelavci. Bili so izjemni, pridni, ustvarjalni. Bili so ČUDEŽNIKI.

Droben odsev dela z mladimi mi je čestitka z naslednjim besedilom: »Mi smo otroci. Majhni ljudje ... A vedno ne bomo tako majhni. Nekoč bomo ... veliki! Skrivaj vas opazujemo doma,

v trgovini, na cesti, v cerkvi. Gledamo vaš obraz, se učimo vaših dejanj ter vas poslušamo. Želimo odrasti v prijazne in dobre ljudi! Hvala, ker nam dajete dober vzgled. Čestitke ob materinskem dnevu! Angelčki« Avtorica besedila je bila seveda voditeljica skupine Angelčki s sodelavkami, čestitko pa so mi z velikim zanosom izročili mali angelčki.

Včasih sem bila tudi žalostna in razočarana ob laži prosilcev. Tu in tam sem bila naveličana, utrujena in vsega sita. Tudi to je bilo potrebno, da sem se pravočasno poslovila in začela novo zgodbo v molitveni skupini.«

Marta Falež

to moramo vedeti

BODIMO TO, KAR SMO, POVEJMO IZ SRCA!

Saša Eržen

Povzeto po Andreji Jernejčič in Milici Prešeren.

Sodelavci Karitas moramo vse bolj sodelovati tudi z različnimi mediji. Velikokrat jih iščemo mi, da preko njih nagovarjamo javnost k doniranju in predstavitvi naših programov. Pogosto pa nas obiščejo tudi sami, še posebej, kadar iščejo kakšno neprijetno novico. Za lažje komuniciranje z mediji vam posredujem nekaj pomembnih dejstev, ki jih je dobro upoštevati.

1. Bo razumela »stara mama«

Govorimo, pišemo tako, da nas bo razumela tudi »stara mama«. Torej pišemo, govorimo preprosto. Če je le možno, ne uporabljamo tujk, smo konkretni, jasni in jedrnat.

2. Tri sporočila

Manj je več. Izberemo 3 glavna sporočila, ki jih želimo sporočiti javnosti, in jih ponavljamo. Lahko si jih nalepimo na steno, da jih večkrat na dan preberemo. Poudarimo svojo misel. Ne pustimo se zmešati!

3. Zgodbe in čustva

Bralce, gledalce in poslušalce najbolj pritegne, se jih najbolj dotaknemo, če opišemo konkretna dogajanja, doživetja, izrazimo svoja čustva, povemo zgodbo. Z besedami pričarajmo sliko.

4. Privlačni naslovi

Vsak dan je objavljenih ogromno novic, nekateri mediji oz. novinarji dobijo tudi več kot tisoč elektronskih sporočil na dan. Našo novico ali sporočilo bodo odprli le, če bo imela privlačen naslov.

5. Odnosi

Tako kot v vsakdanjem življenju so tudi pri stiku z novinarji pomembni odnosi. Tudi tu navadno žanješ,

kar seješ. Če si do njih prijazen, jim pomagaš, se bodo navadno tudi oni potrudili narediti pozitiven prispevek, dobro novico. Dobro je upoštevati dogovore, si ustvariti zaupanje, biti dosegljiv, ključno pa je spoštovanje.

6. Hitrost, točnost, ažurnost

Mediji navadno potrebujejo informacije hitro. Biti morajo točne in ažurne oz. sveže ter resnične. Čim prej dajmo povratno informacijo, ali lahko podamo izjavo ali ne in kdaj.

7. Predstavimo svoje delo

Predstavimo svoje dosežke, projekte, rezultate. Bodimo direktni s številkami, primerjavami. Seštevajmo in prikažimo zanimive podatke. Napišimo bistvene točke.

8. Prvi vtis

Pri televizijskih prispevkih damo 55 % svoje pozornosti zunanosti nastopajočega, 38 % na glas, 7 % vsebini. Na primer, če ima v prispevku nekdo postrani kravato, se bomo večino časa ukvarjali le s kravato. Če predstavljamo Karitas, je pomembno, da je viden naš znak. Moramo vedeti, kaj želimo sporočiti, govorimo premišljeno, povemo le, kar želimo, da je objavljeno.

9. Najpogostejše napake pri nastopu pred kamero

Nestrukturirana (zmedena) vsebina, brez rdeče niti, nerazločnost, premalo dinamike v glasu, prehitro govorjenje, premalo energije, premalo gibanja.

10. Nastop pred kamero

Če imamo nastop pred kamero, ga vadimo pred ogledalom. Oblečemo se oddaji primerno, ohranimo

svoj stil in poskrbimo, da nam je udobno. Ženske pazimo na dolžino krila, moški obujejo dokolenke, obujemo zaprte čevlje ... Držimo se pokončno, gledamo sogovornika oz. nam snemalec pove, kam naj gledamo, ko zbiramo misli, pogledjmo v tla, roke lahko govorijo z nami. Govorimo jasno, razločno, počasi in dinamično. Ko ne vemo več, kaj povedati, se ustavimo. Bodimo spontani, ohranimo svojo melodijo, ne trudimo se s pravilno slovenščino, ne bodimo uradniški (to pri ljudeh vzbuja negativen vtis). Na vsebino vprašanj ne moremo vplivati, lahko pa v celoti na to, kaj bomo odgovorili.

11. Po nastopu

Po nastopu poslušajmo, pogledjmo posnetek in najprej poiščimo, kaj je bilo dobro (obvezno najdemo vsaj eno pozitivno stvar, toliko se moramo imeti radi!). Na stvari, ki niso bile v redu, smo v prihodnje pozorni, jih poskušamo popravljati.

12. Priznajmo napake

Če smo naredili napako, jo priznamo. Povemo, da smo imeli težave, vendar smo jih rešili.

13. Suverenost

Pomembno je, da je nastop prepričljiv in samozavesten. Verjeti moramo v to, kar govorimo. Novinarji nas poiščejo za sogovornika, ker smo mi strokovnjaki na tem področju. Izkoristimo, poudarimo svoje dobre lastnosti, slabe popravljajmo! Ne pozabimo, da strah premaga največ ljudi na svetu, z njim se je treba soočiti! Bodimo naravni, sproščeni, bodimo to, kar smo, povejmo iz srca!

DROGA JE RANA V NAŠI DRUŽBI

Jožica Ličen

Komentar je bil objavljen v tedniku Družina. Ker je zelo aktualen tudi za nas ga objavljamo še v Žarku dobrote.

Papež Frančišek se je pred časom srečal z udeleženci Papeške akademije znanosti na temo: Mami-la, problemi in rešitve. Nagovor je začel z besedami: »Droga je rana v naši družbi. Rana, ki v svojo mrežo ulovi veliko ljudi. Jasno je, da gre za 'novo obliko suženjstva', ki biča današnjega človeka in družbo.«

In kako je pri nas? Na spletnih straneh lahko beremo: »V enem letu 32 mrtvih, povprečna starost 40 let, najhujši morilec heroin, ubija tudi konoplja.« Podatki, ki jih je zbral Nacionalni inštitut za javno

zdravje, kažejo, da je v Sloveniji okrog 5.200 tveganih uporabnikov drog, zaradi tega so umrle štiri ženske in 28 moških.

In dobavitelji mirno služijo dalje?! Ob bok temu bi rekla le, da so bolj kot begunci in migranti nevarni ljudje, ki živijo med nami, se vozijo v dragih avtomobilih, uživajo celo ugled, v resnici pa služijo na račun distribucije, ki prodaja fizično in psihično smrt. Ob gornjih podatkih podzavestno pritrdim besedam iz Matejevega evangelija, da bi bilo bolje zanje, da se jim obesi mlinski kamen za vrat in se jih potopi v globino morja. Krute besede, vendar so ljudje, ki preprodajajo heroin, kokain, ekstazi in druge droge, tudi konopljo, med največjimi sovražniki življenja.

Odgovornost države, družbe in vsakega človeka je, da vsak po svoji zmožnosti pomaga, da bi bilo tega čim manj. Na eni strani je potrebna preventiva v obliki vzgoje in izobraževanja ter skrb za do-

bre medčloveške odnose, na drugi strani pa budno spremljanje dogajanja v lastnem okolju. Na enem od predavanj za starše je kriminalist povedal, da največ psihoaktivnih snovi prinese poštar, saj je naročanje preko spleta zelo prisotno, predvsem med mladimi. To lahko preprečijo le starši, vendar se tudi starostna lestvica uživalcev daljša in se je vtihotala v vse pore naše družbe, kar pomeni, da se več prag tolerance, tako kot pri alkoholu.

In že smo pri alkoholu, ki je sicer s pravo mero nekaj dobrega za telo in dušo, vendar je meja med koristnim in škodljivim zelo tanka. Pri Karitas že vrsto let sodelujemo v akciji »40 dni brez alkohola«, pa ne samo zaradi posta, temveč predvsem zato, ker sodelavci iz živih zgodb družin in posameznikov vemo, koliko gorja v družinah in družbi povzroča pretirano pitje alkohola. Statistike pravijo, da je v Sloveniji alkohol najbolj razširjena droga. Še posebej je zaskrbljujoče pitje med mladimi, saj povzroča škodo v razvoju in zdravju za vse življenje.

V Sloveniji zaradi alkohola letno umre 956 ljudi. Alkohol je in ostaja eden glavnih povzročiteljev prometnih nesreč. V letu 2016 je policija samo zaradi alkohola kaznovala 9.000 voznikov, v prometnih nesrečah je zaradi alkohola umrlo 38 oseb.

To sta le dve obliki zasvojenosti, lahko bi rekli: drogi z najdaljšim staležem. Demokracija je tudi k nam prinesla svobodo, ki jo lahko uporabimo za dobro in žal tudi slabo. Igralništvo, spolnost, pohlep in beg v virtualni svet niso nič manjši strupi.

Razlogov za tovrstne odvisnosti je veliko: odsojnost družine, socialni pritisk, propaganda ponudnikov, želja po doživetjih ali hitrem zaslužku. Močne so besede papeža Frančiška, ki pravi, da ne smemo odvisnikov opredeljevati kot »pokvarjeno kramo« temveč je treba vsako osebo spoštovati in ceniti v njenem dostojanstvu, če resnično želimo, da bo ozdravela, saj so tudi oni Božji otroci. Ali zmoremo?

V Sloveniji so s porastom tovrstnih bolezni – da, to so bolezni, ki so iz razvade postale rakaste rane – istočasno vzklile tudi številne pobude in programi za preprečevanje in zdravljenje. Med prvimi je v problematiko droge zagrizel oče Franc, ki še danes pravi, da je ljubezen najboljšo zdravilo. Skozi skupnost Srečanje je šlo veliko izgubljenih sinov in hčera. V različnih programih karitativne pomoči poteka svetovanje družinam, ki se soočajo z alkoholom. Dragocena so društva zdravljenih alkoholikov, ki v skupnosti dajejo podporo svojim članom in njihovim družinam. Pri Karitas je nadgradnja pomoči Vrtnica, socialna rehabilitacija oseb s težavami zaradi zasvojenosti z alkoholom. Rdeča nit Vrtnice je delo, skrb za vsakdanje preživetje in dobri medčloveški odnosi.

Izgovarjanje, da je to delo strokovnjakov, je tiščanje glave v pesek, zato se je treba podučiti in ljudem svetovati, kam po pomoč, saj kot je rekel papež Frančišek, tudi oni nosijo v sebi zaklad: obličje Boga. Na tem bojnem polju je bitka težka, obstajajo tudi nevarnosti, vendar le tako branimo človeško družino, branimo otroke in zdravimo rane.

NIHČE NE MORE ŽIVETI BREZ LJUBEZNI

papež Frančišek

»Nihče med nami ne more živeti brez ljubezni. Pade demo lahko v strašno zaslužjenost, če mislimo, da si je ljubezen treba zaslužiti. Morda velik del tesnobe sodobnega človeka izvira ravno iz tega: verjeti, da nismo močni, privlačni in lepi, in se torej nihče ne bo ukvarjal z nami. Mnoge osebe danes iščejo vidnost samo zato, da bi zapolnile notranjo praznino. Kakor da bi bili osebe, ki večno potrebujejo potrditve.« Ali si predstavljate svet, kjer vsi moledujejo, da bi pri drugih vzbudili pozornost, nihče pa ni pripravljen »zastonj imeti rad« druge osebe? Zdi se sicer človeški svet, a v resnici je to stvarnost pekla. Mnogi človekovi narcisizmi nastanejo iz občutka osamljenosti in tudi osirotelosti. Za

mnogimi vedenji, na videz nerazložljivimi, se skriva vprašanje: Je mogoče, da jaz nisem vreden, da bi me kdo poklical po imenu, da bi torej bil ljubljen? Kajti ljubezen vedno kliče po imenu.

Človeško življenje je izmenjava pogledov

Ko ni in se ne čuti ljubljenega, najstnik lahko pride do nasilja. Za mnogimi oblikami družbenega sovraštva in hudodelstva je vedno srce, ki ni bilo prepoznano. Ne obstajajo hudobni otroci, kakor tudi ne obstajajo zlobni najstniki, ampak obstajajo »nesrečne osebe«. *»In kaj nas lahko naredi srečne, če ne doživetje dane in prejete ljubezni? Življenje človeškega bitja je izmenjava pogledov. Nekdo, ki nas gleda, nam izvabi prvi nasmeh. In se zastonj nasmejimo nekemu, ki je zaprt v žalosti, in mu tako odpremo pot izhoda.«*

Prvi Božji korak je korak ljubezni

Prvi korak, ki ga Bog naredi proti nam, je korak vnaprejšnje in brezpogojne ljubezni. Bog prvi ljubi.

Bog nas ne ljubi, ker je v nas nek razlog, ki vzbuja ljubezen. Bog nas ljubi, ker je on sam ljubezen, ljubezen pa po svoji naravi teži k širjenju in darovanju. Bog prav tako ne povezuje svoje dobrohotnosti z našim spreobrnjenjem. Če že, je to spreobrnjenje posledica Božje ljubezni. Sveti Pavel pravi: »Bog pa izkazuje svojo ljubezen do nas s tem, da je Kristus umrl za nas, ko smo bili še grešniki« (Rim 5,8). Ko smo bili še grešniki. Ko smo bili še daleč, kakor izgubljeni sin iz prilike o usmiljenem očetu: »Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmilil« (Lk 15,20). »Naš Bog je iz ljubezni opravil izhod iz samega sebe, da bi nam prišel naproti v tej pustinji, kjer je bilo nespametno, da bi jo on prehodil. Bog nas je imel rad tudi takrat, ko smo se motili.«

Bog je v nas vtisnil prvobitno lepoto

Kdo med nami ljubi na ta način, če ne mati ali oče? Mama ima še naprej rada svojega otroka, četudi je v zaporu. Mati ne zahteva odprave človeške pravičnosti, kajti vsaka napaka zahteva odkupitev, vendar pa nikoli ne neha trpeti zaradi svojega otroka. Ljubi ga tudi, ko je grešnik. Enako počne tudi Bog z nami, saj smo njegovi ljubljene otroci. »Nobenega prekletstva ni nad našim življenjem, ampak samo dobrohotna beseda Boga, ki je naše življenje potegnil iz nič.« Resnica

vsega tega je tisti odnos ljubezni, ki povezuje Očeta s Sinom po Svetem Duhu, odnos, v katerega smo sprejeti po milosti. V njem, v Jezusu Kristusu, smo mi bili hoteni, ljubljene, zaželeni. »Obstaja Nekdo, ki je v nas vtisnil prvobitno lepoto, ki je noben greh, nobena napačna odločitev ne bo mogla v celoti odstraniti. Mi smo pred Božjimi očmi vedno male fontane, iz katerih teče dobra voda.« Jezus je rekel Samarijanki: »Kdor pa bo pil od vode, ki mu jo bom jaz dal, ne bo nikoli žejen, ampak bo voda, katero mu bom dal, postala v njem izvir vode, ki teče v večno življenje« (Jn 4,14).

Nesrečno osebo je treba objeti

Da bi spremenili srce osebe, ki je nesrečna, jo je treba predvsem objeti. Začuti naj, da je zaželena, da je pomembna, in nehala bo biti žalostna. »Ljubezen kliče ljubezen močnejše, kot pa sovraštvo kliče smrt. Jezus ni umrl in vstal zase, ampak za nas, da bi naši grehi bili odpuščeni.« To je torej čas vstajenja za vse, čas, da se ubogi dvignejo iz obupanosti, predvsem tisti, ki ječijo v grobu že več kot tri dni. »Naj po naših obrazih zapiha veter osvoboditve. Naj tukaj vzkali dar upanja. Upanje pa je upanje Boga Očeta, ki nas ljubi takšne, kot smo. Vedno nas ljubi. Vse nas ljubi, dobre in slabe.«

celje

POČITNIŠKI UTRINKI IZ ŠKOFIJSKE KARITAS CELJE

Izlet za socialno ogrožene družine in posameznike iz celjske škofije

Škofijska karitas Celje že osem let zaporedoma prvo sredo v juliju organizira izlet za socialno ogrožene družine in posameznike iz celjske škofije. Letos so trije veliki avtobusi popeljali 170 udeležencev, od tega je bila vsaj ena tretjina otrok, na slovensko obalo. V Strunjanu so se ves dan lahko kopali in si s krova ladvice ogledali slovensko obalo. Prizadevni sodelavci Škofijske karitas Celje so poskrbeli tudi za to, da ni bil nihče lačen, saj so udeleženci dobili zajtrk, kosilo, malico in večerjo. Skupaj so preživeli lep dan, za večino med njimi pa je bila to edina možnost za kopanje v morju. Hvaležni pogledi in stiski rok ob slovesu so povedali več kot besede zahvale.

Prečudovit oddih

Zakonca Rakovec z Bleda sta nam poslala ponudbo za petdnevno letovanje zakonskega para v njunem apartmaju na Bledu. Izbrali smo zakonca Butinar, ki sta z navdušenjem sprejela ponudbo, saj že kar nekaj let nista bila nikjer na oddihu, ker si tega tudi nista mogla privoščiti. V nadaljevanju prilagamo nekaj njihovih vtisov z letovanja:

»Na Bledu sva se odlično počutila. Tako lepega sprejema še nisva doživela. Gospa Petra naju je ob prvem srečanju oba objela, gospod Niko pa je turistični vodnik in naju je brezplačno priključil svoji skupini, da sva si lahko ogledala Blejski grad. Po končanem ogledu naju je povabil tudi na pijačo. Dan pred odhodom smo imeli zaključek v gostilni Kurej, kamor sta naju povabila na večerjo. Tudi kolesa sva imela vse dni brezplačno na voljo. Res sta dobrotnika v pravem pomenu besede. Kaj takega si z ženo tudi v sanjah ne bi drznila pričakovati. Hvala vsem Vam, ki ste nama omogočili ta prečudovit oddih, Bogu hvala!«

koper

TO SO ROKE, KI ZNAJO DELITI LJUBEZEN

Jožica Ličen

Romarski dan sodelavcev Karitas v koprski škofiji

Prva sobota v juniju je že vrsto let romarski dan sodelavcev karitas v koprski škofiji. Vsako leto je gostitelj druga dekanjska oz. območna Karitas. Letos je bila na vrsti Karitas

vipavske dekanije, in na lep sončen dan so nas gostoljubno sprejeli v župniji svete Ane v Batujah. Zbralo se je več kot 300 sodelavcev od izvira Soče do Piranskega zaliva. Res velika je razsežnost koprške škofije in prav vipavska dekanija je v središču. Po okrepčilu smo se udeležili svete maše, ki jo je skupaj z domačim župnikom Ivanom Maslom in drugimi duhovniki, ki so na terenu odgovorni za Karitas, daroval mag. Jože Koren. Njegova pridiga je nagovorila mnoge sodelavce in zvečer me je poklical sodelavec Marijan iz Postojne, ki je že 27 let svojega življenja preko Karitas daroval za ljudi v stiski, ter rekel: »Solze so mi prišle v oči, ko je gospod Koren rekel, da se po naših rokah pozna, da znamo deliti telesno in duhovno hrano.« Kako malo je potrebno, da smo še bolj pridni ...

Za kosilo smo se preselili na športno igrišče v Batujah, ki je izredno lepo urejeno in katerega del je tudi borov gozdiček, kjer so nas mlade Batujke in Batujci pogostili, MPZ Napev pa nam je zapel nekaj narodnih,

seveda niso manjkale tudi Vodopivčeve Žabe. Po prijetnem druženju smo se preselili v Selo, kjer smo v podružnični cerkvi skupaj z mladimi pevkami doživeli litanije.

Seveda se je g. župnik Ivan Maslo, tako kot je on vaje ob vsaki podobni priložnosti, predstavil župnijo v besedi in zgibanki. Domov smo odšli s spoznanjem več, pa tudi s potrditvijo, da smo sodelavci Karitas prijatelji z ubogimi in med sabo.

»MLADA KARITAS« V SOČI

Tatjana Rupnik

Prostovoljci so motor programa »Popoldan na Cesti«. Brez njih programa ne bi mogli peljati. Posebnost v primerjavi z ostalih programov Karitas je v tem, da so pri nas vključeni pretežno mladi prostovoljci od osnovnošolcev, dijakov, študentov pa tudi mladih, ki po končanem šolanju ne najdejo zaposlitve, želijo pa si ostati aktivni.

Poletnega tabora v Soči si brez mladih prostovoljcev ne morem predstavljati. Letos nas je skozi celoten tabor peljalo vodilo »Ne boj se, saj sem jaz s teboj« (Iz 43,5a).

In res je, mirno lahko rečem tudi jaz: HVALA, ker ste z menoj preživeli šest zanimivih in lepih dni! Delo se za nas prične že veliko pred taborom. Skupaj sestavljamo program, se učimo komunikacije, dela z mladimi in se spoznavamo med seboj. Za 28 otrok je

bilo letos pripravljenih 11 mladih prostovoljcev: Lara, Petja, Veronika, Mihaela, Tadeja, Maja, Gaja, Petra, Tadej, Rok in Anže ter »mladi po srcu« kuharici, Milena in Marijana. Pomembno je, da se prostovoljec ujame z otroki. Lahko bi rekli, da so njihovi vrstniki, a hkrati morajo vzpostaviti odnos animator-otrok. Njihovo delo je animirati otroke, jim pomagati pri delavnicah, jim prisluhniti, biti prijatelj.

Letos je bilo dela res veliko. Izdelovali smo blazine, okvirje za slike, preprogo, igro tri v vrsto, kremo iz sivke – obiskala sta nas Urška in Sebastijan iz Vila-lavande. Poučili smo se o prvi pomoči – hvala medicinski sestri Miri za predstavitev. Za eno popoldne smo postali gorski reševalci – hvala Davorinu, Danilu ter psičkama Zoni in Flo. Tabor pa zaključili z glasbilo sveta. Dejanu hvala za zanimivo predstavitev. Tudi vsi naši gostje so na taboru sodelovali prostovoljno.

Na kratko lahko rečemo, da prostovoljci sledijo 10 animatorskim zapovedim:

DESET ANIMATORSKIH ZAPOVEDI

1. Animator služi Bogu, mladim in sebi.
2. Animator je ustvarjalen.
3. Animator živi, kar govori.
4. Animator je navdušen in navdušuje.
5. Animator je odgovoren.
6. Animator kaže do vseh mladih enak odnos.
7. Animator je prilagodljiv.
8. Animator je požrtvovalen.
9. Animator spoštuje soanimatorja in njegovo delo.
10. Animator sam in skupaj z drugimi ovrednoti svoje delo.

Hvala vam, da ste del nas. Želimo si, da bi se tudi v prihodnje čim več mladih odločilo postati del mreže, imenovane »Mlada Karitas«.

UMETNIKI ZA KARITAS V JULIJU IN AVGUSTU

Jožica Ličen

V letošnjem letu je bilo potovanje razstav zelo pestro. Razstavljali smo v Galeriji Družina v Ljubljani, Lokarjevi galeriji v Ajdovščini, v Peterlinovi dvorani v Trstu, v cerkvi Santa Maria dell'Anima v Rimu, pa v Jakijevi hiši v Nazarjah ter Jožefovi dvorani v Logatcu, v Baragovem domu v Novem mestu ter Mestni knjižnici v Murski Soboti. Čez poletje pa je že tradicionalno razstava Umetniki za Karitas dodana vrednost kraju, ki ga obišče veliko ljudi.

2. julija je bilo odprtje razstave likovnih del iz 22. kolonije v Frančiškovi dvorani na Sveti Gori nad Gorico. Razstavo in obiskovalce je nagovoril ter blagoslovil svetogorski pater Bogdan Rus, s pesmijo jo je obogatil Gianni Rijavec. Razstava je na ogled do konca avgusta. Velika hvala sodelavcem Goriške območne karitas, ki so vsako soboto in nedeljo pripravljeni obiskovalcem predstavili vsebino lepega in dobrega.

11. julija je bilo odprtje razstave del iz 21. kolonije v hotelu Alp v Bovcu. Tudi tu je obiskovalce nagovoril domači župnik Vili Čušin, razstavo pa je odprl bovški župan Valter Mlekuž. Čez poletje pa bo gostom hotela in obiskovalcem na razpolago sodelavka Dana, da jim predstavi slike.

... in 14. avgusta se na Sinjem vrhu nad Ajdovščino začel 23. mednarodna likovna kolonija Umetniki za Karitas pod geslom »Ljubezen je ...«. Izbranih je osem slikarjev iz Slovenije, zakonski par z Nizozemske in slikar iz Turčije. Ob dnevu odprtih vrat, ki bo 17. 8., se bodo izbranim udeležencem pridružili strokovni sodelavci in udeleženci preteklih kolonij. Povabljeni tudi drugi slikarji, ki bi za namen kolonije želeli darovati svoj likovni zapis. Ob 18. uri bo sklep kolonije s predstavitvijo avtorjev in nastalih del ter kulturnim programom. Vabljeni!

Ljubljana

ROMANJE IZ BOKALC NA BREZJE

ŽK Ljubljana Vič

Že vrsto letos organiziramo romanje oskrbovancev iz Bokalc, najstarejšega Doma starejših občanov v Ljubljani, na Brezje. Letos se nas je zbralo rekordno veliko število, saj nas je bilo skupaj s spremljevalci skoraj petdeset. Veseli smo bili udeležbe novega viškega župnika p. Pepija Lebrehta, ki je bil ves čas z nami in je tudi vodil sv. mašo.

Že na avtobusu smo se spomnili vseh tistih, ki se nam zaradi onemoglosti niso mogli pridružiti. V blag spomin smo vključili vse pokojne, ki so v preteklosti romali z nami. Še posebej pa smo v pozdravnih besedah opogumili tiste, ki so v dom prišli na novo, da bi v trenutkih osamljenosti zaupali v Božji načrt, ki daje vsemu smisel, tudi trpljenju.

Brezje so za nas poseben kraj. Na Brezjah se počutimo doma in se radi spominjamo časov, ko smo še kot otroci poromali na ta, za mnoge Slovence sveti kraj. Zato smo že med potjo zapeli litanije Matere Božje in v Marijino naročje položi-

li vse naše prošnje: najprej za zdravje, potem za mir in razumevanje v nas in okrog nas, za osebje doma in ne nazadnje za zdravo kmečko pamet. Vsak je v srcu dodal še svojo prošnjo. Pa tudi zahvalo, da zmoremo nositi ne samo lahkoto dneva, pač pa tudi njegovo težo.

Oskrbovance smo med vožnjo seznanili z dvema pomembnima Marijinima dogodkoma, enim v slovenskem merilu, drugim v evropskem. Prvi je 300-letnica kronanja svetogorske Matere Božje, drugi pa 100-letnica prikazovanja Marije v Fatimi. Povedali smo jim, da je sveti oče ravno tri dni pred našim romanjem razglasil dva pastirčka, Jacinto in Frančiška, za svetnika. Pozvali smo jih, naj jih življenjski zgodbi obeh pastirčkov utrdita v prepričanju, da bolezen in trpljenje nista Božja kazen, pač pa posebna milost. Jacinta in Frančišek sta to spoznala že v rani mladosti in bolezen sprejela z vso otroško zaupljivostjo. In naša pobožna želja ob tem je bila, da bi tudi mi imeli takšno vero.

Program je kot običajno potekal po naslednjem razporedu: ob 10h je bila sv. maša, nato pa smo se z zahvalami ter prošnjami za varstvo in pomoč zatekli pred milostno podobo Marije Pomagaj. Po končanih molitvah smo se zbrali v bližini cerkve in se ob pecivu, kavi in čaju zadržali do približno 12. ure, ko smo se odpravili proti Bokalcam.

Ker vemo, da naši oskrbovanci veliko molijo, ne samo z besedami, pač pa tudi z raznoterimi preizkušnjami, smo tudi tokrat veliko peli, saj kot pravijo, kdor poje, dvakrat moli. Petje cerkvenih in narodnih pesmi, molitev ter blagoslov p. Pepija nam je dalo novih moči in zaupanja v Božjo ljubezen, ki nikoli ne mine.

MARTINO ROMANJE

David Ahačič

V starosti se redkeje odpravljamo na potovanja, saj si jih vse težje privoščimo, pa tudi telo si raje privošči več počitka. Vendar je prav, da se kljub temu občasno odpravimo na oddih – morda na potovanje, da spoznamo nove kraje in lju-

di, morda na romanje, da se zahvalimo za prejete milosti in prosimo blagoslova, vedno pa tudi zato, da si vzamemo čas za prijetno druženje s prijatelji. Sodelavci Župnijske karitas Križe smo se z mislijo na vse naštetu odločili, da ostarele, bolnike in invalide tudi letos povabimo na enodnevno Martino romanje, tokrat v Ljubljano. Obiskali smo župnijsko cerkev v Dravljah, ljubljansko stolnico sv. Nikolaja, bogoslovno semenišče in cerkev sv. Jožefa z Ignacijevim domom duhovnosti.

14

Tradicionalno srečanje starejših, bolnikov in invalidov smo v župnijski cerkvi Povišanja svetega križa v Križah pripravili v nedeljo, 28. maja; teden pred tem pa smo se pri sveti maši zbrali skupaj z zakonci, ki v letošnjem letu obhajajo okrogli jubilej svoje poročenosti. Vsem dvanajstim parom, ki so se praznovanja udeležili, še posebej trem parom, ki so obhajali že 60-letnico poroke, smo se zbrani farani zahvalili za njihov zgled ljubezni in zvestobe.

maribor

UPORABNIKI IN NJIHOVI TALENTI – BREZDOMNI VRT IN KMETIJA

Boštjan Cvetič

Kitajski pregovor pravi, da je tisti, ki je goro prestavil, začel z drobnim kamenjem. Pregovor v sebi pravzaprav skriva in obenem razkriva ter pove vse, kar brezdomni skušajo ob drugih dejavnostih, ki v zadnjem času potekajo v sklopu socialnovarstvenega programa sprejemališča za brezdomne, ki deluje v okviru Nadškofijske karitas Maribor, udeležati tudi v naravi – na polju, vrtu, njivi, v vinogradu ...

Tako smo na našem brezdomnem vrtu, kot mu po domače rečemo in ki je polagoma nastajal lokacijsko gledano tik ob sprejemališču za brezdomne, začeli z majhnimi opravili, ki smo jih na nek način pilotsko zastavili in sprotno realizirali ter skozi leta dopolnjevali. Najprej smo ustvarili majh-

no gredico, sedaj pa je prerasla v širne in številne grede, v nasad vinske trte in kivija ... K tej flori pa smo dodali tudi favno, in tako so že nekaj časa pri nas tudi race, indijske tekačice, ki poskrbijo, da je vrt brez neželenih gostov.

Kot že povedano, smo vse to, znanje in logistiko, počasi prenesli tudi na našo kmetijo in vinograd, kjer je prav tako sedaj razvidno delo naših uporabnikov, njihovih rok in znanja ter kompetenc, seveda pod vodstvom strokovnega kadra, ki delo usmerja in vodi.

Ob osebni rasti in ohranitvi ter nadgradnji delovnih navad ter ročnih spretnosti uporabnikov (skladno s pripravljenimi individualnimi načrti za le-te) je tiho vodilo, ki nas je vsa ta leta navdajalo, zasledovalo smer programske samooskrbnosti – pojma, ki ga žal mnogokrat kar prezremo in se ga ne zavedamo, a je zelo pomemben na vseh nivojih, od države navzdol.

Tako so naše njive in vrtovi preplet kultur fižola, krompirja, čebule, peteršilja, kumar, buč, redkvice, repe, zelja, solate, paradižnika, paprike ... ter na drugi strani grozdnega soka, ki ga pridobimo iz vinograda in zadostuje skorajda za vse leto. Kot skrivnost vam lahko zaupamo, da semena med drugim prihajajo tudi iz bližnje Hrvaške ter Srbije in se kot takšna zelo dobro obnesejo, so na nek način multikulturna semena ...

Seveda je treba poprej pripraviti teren, zato je ob prepletu prej zapisanih kultur na eni strani, na drugi strani preplet številnih delovnih opravil, ki jih opravljajo naši brezdomni in zaposleni: od košnje travnikov do lopatanja in okopavanja, sajenja ter še številnih drugih opravil, ki so potrebna in sestavni del vsake kmetije.

Sestavek smo začeli s pregovorom, pa naj tako tudi končamo. Če pogledamo na delo in opravila, ki jih opravljamo na individualni ravni, lahko vzamemo za svojo Aristotelovo misel: »Tam, kjer se križajo potrebe sveta in tvoji talenti, je mesto tvoje poklica.«

Brezdomni imajo namreč številne talente, le možnost jim moramo ponuditi ...

murska sobota

Z NAŠO POMOČJO SO LJUDJE STISKO MANJ OBČUTILI

Jože Hozjan in Jožef Kociper

Poročilo za prvih deset let Škofijske karitas Murska Sobota

V Pomurju se že od začetka ustanovitve Škofijske karitas Murska Sobota 1. 1. 2007 srečujemo z rekordnim številom brezposelnih in propadom podjetij, ki so bila nekoč glavni nosilci gospodarskega razvoja, kar je posledica globoke gospodarske krize. Kriza je na površje navrgla probleme ljudi in stiske, ki so bile do tedaj skrite med štirimi stenami domačih stanovanj. Zaradi nizkih prihodkov, tj. prejemkov denarne socialne pomoči, pokojnin, in vse večjih življenjskih stroškov je potreba po brezplačnem toplem obroku, brezplačni zdravstveni oskrbi in zdravniškem pregledu ter brezplačni pravni pomoči pri ljudeh z nizkimi dohodki vse večja in v veliki večini že nuja. Sami si zaradi socialne stiske ne morejo priskrbeti osnovnih življenjskih dobrin in storitev. Z vse slabšim

socialno-ekonomskim položajem pa je povezano slabo duševno zdravje, nasilje v družini in zasvojenost z alkoholom ali prepovedanimi drogami.

V tem času delovanja smo dobili vpogled v socialno stanje naših prebivalcev, ki so se znašli v res hudih stiskah. Bili smo presenečeni nad številom ljudi, ki so se v tem času znašli na cesti, brez strehe nad glavo. V večini primerov gre za mlajše ljudi, katerih težave so povezane tudi z odvisnostjo od alkohola in drog.

Takoj po ustanovitvi Škofijske karitas Murska Sobota sta si predsednik Jože Hozjan in generalni tajnik Jožef Kociper zadala nalogo poživiti delo prostovoljcev v župnijskih Karitas, predvsem pa ustanoviti župnijske Karitas v župnijah (skoraj polovici), kjer še niso bile ustanovljene. Danes imamo delujoče župnijske Karitas v vseh župnijah v škofiji razen v eni. V tej župniji pa so ljudje v stiski deležni pomoči od sosednje župnijske Karitas.

Najpomembnejša naloga novoustanovljene Škofijske karitas je bila intenzivno usposabljanje in oblikovanje prostovoljcev, zato smo vsako zadnjo soboto v januarju imeli duhovno obnovo, kjer smo ob duhovnem oblikovanju vedno gostili tudi strokovnjake s socialnega, psihološkega, zdravstvenega ali katerega drugega področja. V postnem času smo imeli redni letni plenum Škofijske karitas. Ob podajanju letnih poročil in strokovnem predavanju smo imeli tudi duhovno spodbudo g. škofa, ki je vsakokrat daroval sveto mašo. Vsako leto v oktobru pa smo imeli dvodnevno izobraževanje in oblikovanje sodelavcev Karitas.

Na župnijskih Karitas skrbi za duhovno vodenje sodelavcev posamezni župnik, na Škofijski karitas pa predsednik Jože Hozjan. Na večini župnijskih Karitas se sodelavci redno mesečno srečujejo.

Sočasno z ustanovitvijo Škofijske karitas Murska Sobota se je razvijal tudi materialni program pomoči najbolj ogroženim s hrano iz evropskih tržnih viškov. V najtežjih časih smo pomagali preko 12.000 ljudem v stiski, kar je več kot 10 % vsega prebivalstva v škofiji.

Najbolj potrebna materialna pomoč posamezni družini je bila pomoč ob odklopu elek-

trike, vode ali drugih nujno potrebnih življenjskih potrebščin.

Kot Karitas smo ponosni na pomoč, ki smo jo nudili starejšim, invalidom in drugim onemoglim v obliki obiskovanja na domu, v bolnišnici ali v domu za starejše.

V letu 2016 smo imeli celoletno izobraževanje prof. dr. Jožeta Ramovša za voditelje župnijskih skupin za starejše ljudi.

Posebej nam je toplo pri srcu, ko pomagamo novorojenčkom na letnem župnijskem srečanju, pa tudi otrokom na oratorijih, ob Miklavžu in drugih priložnostih. Težko pa nam je, ko moramo pomagati otrokom priskrbeti najnujnejše šolske potrebščine, ker jim starši tega ne zmorejo zagotoviti.

Tekom razvoja Škofijske karitas smo zaznavali tudi vse večje potrebe po razvoju socialnovarstvenih programov.

Že leta 2011 smo s strokovno podporo nadvse priznanega psihologa in psihoterapevta g. Bogdana Žorža začeli razvijati program za mlade, ki so se v življenju nekoliko izgubili. Občina Razkrižje nam je v ta namen odstopila v uporabo eko-so-

cialno kmetijo. Danes na njej izvajamo program Socialno vključevanje najranljivejših ljudi v družbi, ki so že vrsto let »izločeni« iz nje.

Več let smo iskali prostore v Murski Soboti, da bi lahko odgovarjali na potrebe ljudi s toplim obrokom, zdravnikom pro bono, pravno pomočjo pro bono, svetovalnico za zasvojene, terapevtsko logopedsko pomočjo, s pomočjo pri vzdrževanju osebne higiene ... Po dolgotrajnem neuspešnem iskanju primernih prostorov za izvajanje programov skupaj z Mestno občino Murska Sobota se je g. škof Peter Štumpf januarja 2014 odločil oddati v brezplačen najem škofijske prostore. Takoj po tej veliki odločitvi smo začeli s temeljitimi adaptacijami in že sredi aprila smo blagoslovili in odprli prvo Ljudsko kuhinjo v Pomurju. Strokovne službe Občine in Centra za socialno delo so imele oceno, da pomoč s toplim obrokom potrebuje kakšnih 40 ljudi. Takoj po odprtju smo morali podvojiti število potrebnih obrokov in za naprej oblikovati čakalno

Zdravnik pro bono je imel veliko dela, prav tako svetovalnica za zasvojene, pravne pomoči in drugi podporni programi.

Prav tako smo bili že leta 2011 povabljeni k razvoju programa, ki bi pomagal materam v stiski. Šele konec leta 2015 smo se lahko podali v razvoj tega nadvse zahtevnega programa. Z začetkom leta 2016 je Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti na podlagi Socialne zbornice Slovenije in soglasnega Sklepa Sveta Pomurske razvojne regije začelo sofinancirati prvi pomurski materinski dom. Dom je namenjen nosečnicam, porodnicam, materam z majhnimi otroki v socialni stiski ter samskim ženskam ali ženskam, ki že imajo odrasle otroke, pa so doživljale nasilje. V njem dobijo ženske takojšnjo oskrbo, pomoč in možnost umika iz ogroženega območja. Osnovni cilj programa prvega pomurskega materinskega doma je krepitev moči uporabnicam, da se bodo zmogle in znale soočiti z vsakodnevnimi življenjskimi izzivi. Podpomo jim dajemo s svetovanjem, zagovorništvom in soustvarjanjem dobrih pogojev za nov, drugačen način življenja, da lahko

izstopijo iz vloge žrtve v vlogo soustvarjalk novih, boljših medsebojnih odnosov, ki omogočajo rast k vse večjemu socialnemu vključevanju.

Po desetih letih delovanja na Škofijski karitas Murska Sobota ugotavljamo, da smo kot Karitas bili nujno potrebni za podporo ljudem v najrazličnejših stiskah. Verjamemo, da smo bili s svojim delom v oporo najšibkejšim ljudem v družbi. Kot Cerkev smo na humanitarnem področju dobro priznani od civilne družbe, saj je splošno zaupanje v Karitas na zelo visoki ravni. To se še posebej kaže v odličnem sodelovanju vseh centrov za socialno delo, občin in drugih ustanov, s katerimi skupaj poskušamo pomagati ljudem v njihovih stiskah.

Naj na koncu omenimo še, da je Pomurje, ki je v istih mejah kot Škofija Murska Sobota, najbolj ogrožena pokrajina v Sloveniji. S podporo Škofijske karitas Murska Sobota so ljudje v stiski nekoliko manj občutili veliko poslabšanje ekonomsko-socialnega stanja v družbi v zadnjih desetih letih, saj bi jim bilo brez naše pomoči še veliko težje.

Trenutno se pripravljamo za razvoj novega programa Socialno vključevanje, ki ga nameravamo začeti še v letošnjem letu oziroma ga iz ekono-socialne kmetije razširiti v manjšo tovarno.

Upamo, da nam bo z Božjo pomočjo še naprej uspevalo soustvarjati poti iz stisk ljudem v pokrajini ob Muri.

ново mesto

DAN ZA MOLITEV, DRUŽENJE IN OBUJANJE SPOMINOV NA MLADA LETA

Marija Pugelj

**Srečanje starejših, invalidnih in onemoglih v župniji
Novo mesto – sv. Janez**

Tudi letos smo sodelavke Karitas k evharistični daritvi povabile starejše nad 80 let, invalidne in onemogle. Sv. mašo je daroval prelat g. Božidar Metelko, so-maševala sta župnik g. Jože Ovniček in dekan g. Miro Virant. Sv. maše so se udeležili tudi ostali, mlajši župljani in otroci. V nagovoru je g. Metelko poudaril, da smo vsi romarji na poti v večnost. Pot je prepletena z različnimi težavami in preizkušnjami, ki se spreminjajo glede na starost in življenjsko obdobje. Poudaril je, da na tej poti nismo sami. Gospod je vedno z nami, čeprav se na današnji praznik spominjamo njegovega odhoda k Očetu v nebesa. Vsi starejši so imeli med sv. mašo priložnost za prejem bolniškega maziljenja. Pri maši je prepeval mešani in otroški pevski zbor. Iz-

brali so znane pesmi, tako so s petjem lahko vsi sodelovali,

Druženje smo nadaljevali v bližnjem gostišču. Začetek srečanja je polepšal otroški pevski zbor. Starejši so bili veseli, saj so nekateri v zboru opazili svoje pravnuke. Vsem, ki so praznovali 80 let, smo še posebej čestitali in jih obdarovali s cvetjem. Udeleženci so bili dobre volje, veliko so se pogovarjali in obujali spomine na mlada leta. Mnogi med letom ne morejo k sv. maši in se le ob takih priložnostih srečajo. Za nas sodelavke je to posebno bogat dan. Zadovoljni, nasmejani obrazi starejših in bolnih so največja, najlepša zahvala za vse, kar zanje naredimo med letom. Bogu hvala za vse, kar smo danes drug od drugega prejeli. Iskrena je naša prošnja k Bogu za trdno zdravje, da se naslednje leto zopet srečamo.

LETOVANJE MARIBORSKIH DRUŽIN 2017

Darko Bračun

V prvih dveh tednih letošnjih počitnic so v Sončni hiši na Senčni poti v Portorožu letovale družine, ki so jih župnijske Karitas iz mariborske nadškofije prijavile in priporočile k vključitvi v letošnji program letovanja na Nadškofijski karitas Maribor.

18

V dveh izmenah je tako iz širšega mariborskega območja letovalo kar 17 družin, ki so se lahko v polnosti naužile morskih dogodivščin ter se med sabo močno povezale, saj letovanje Karitas ni zgolj čas, preživet na morju, temveč bivanje z najrazličnejšimi preizkušanimi in v globoki stiski živečimi družinami, ki z voditeljem in animatorji stojijo druga ob drugi, skozi ves teden letovanja sklenejo prenekatero prijateljstvo in si ob večernih pogovorih podelijo svojo stisko pa tudi moč, s katero so to stisko uspele premagati.

Da je bilo letošnje letovanje nepozabno za vse udeležence, sta poskrbeli sestre Katarina in Marija, ki sta vsaka en teden prevzeli vaje v kuhinji in skrbeli,

da otroci in starši niso omagali od napornih spustov na plažo in vzponov nazaj v Sončno hišo. Za dobro voljo pa so poskrbeli mladi animatorji, ki s posebnim žarom prinašajo mladost in razigranost v življenje na letovanju, po drugi strani pa se tudi sami učijo veščin organizacije in realizacije dogovorjenih dejavnosti na letovanju. Ti mladi so pomemben del letovanja in na mariborski Karitas smo ponosni, da že več let delamo z zelo dobro skupino, ki se ji pridružujejo tudi novi animatorji.

Dan hitro sledi dnevu. Aktivnosti na morju, plaži, v hiši, jutranja sv. maša s predsednikom g. Mačkom, večerna srečanja in pogovori v noč ob zvokih glasbe s plaže, sprehodi, otroška igra, ustvarjanja, vodni baloni ... Prekmalu pride sobota in težko slovo, ki ga spremlja obljuba povezanosti, prijateljstva in medsebojne pomoči.

To je doživetje, ki se te globoko dotakne. Slovo ni samo poslavljanje, je opogumljajoče sklepanje zavezništev, ki jih potrjuje prenekatero rosno oko v znamenje radosti, da smo se lahko srečali in podelili drug drugemu del sebe ter si obljubili medsebojno spremljanje, če ne drugače, v tihi večerni molitvi.

Vtisi in spomini s počitnic v Sončni hiši v deževnem obdobju letošnjega poletja

Letošnje letovanje je bilo nekoliko drugačno, kot so bila prejšnja. V skupini smo bili združeni mamice in otroci naših dveh materinskih domov, tri družine v okviru župnijskih Karitas in tri družine iz Aleksinca iz Srbije, sodelavke iz materinskih domov in mladi animatorji; skupaj 45 duš.

Kljub temu da je bilo vreme aprilsko, naše velike družine to ni motilo. Ko sem konstituirala udeležence, sem imela nekoliko pomislekov glede raznolikosti strukture, a so se ti pomisleki že prvi dan ob našem srečanju razblinili. Posamezni člani letovanja so se takoj ujeli v homogeno celoto.

Nikogar ni posebej motilo, da so se na plaži na jasnem sončnem nebu v trenutku nakopičili črni oblaki in že so se vsule debele kaplje dežja. Vsi nasmejani in dobre volje so pritekli nazaj v Sončno hišo, kjer se je počitniško dogajanje nadaljevalo v obliki razvedrilnih delavnic za otroke in starše. Naše dneve, ki so zelo hitro minevali, je s slastnimi obroki in svojo dobro voljo ter prijaznostjo ves čas razveseljevala naša kuharica Katica, za duhovno hrano in tudi veselje ter razgibavanje med sveto mašo pa je poskrbel predsednik Nadškofijske karitas Branko Maček. Med letovanjem nas je obiskal tudi generalni tajnik Božidar Bračun s svojo družino.

Vsi dnevi so potekali v veselem, radoživem vzdušju. Nekateri družine so prvič videle morje. Poslastica za vse je bila vožnja z ladjico v Izolo, s čimer smo imeli res srečo, da je bilo vreme ugodno za plovbo. Družine so na izletu uživale, se vrnile polne lepih vtisov, nato smo dan nadaljevali s piknikom.

Kot vsako leto smo se tudi predzadnji dan po večerji odrasli zbrali na refleksiji letovanja. Prav vsi so izrazili veselje, hvaležnost, da so imeli možnost letovati, se spoznati z novimi prijatelji, predvsem tudi otroci, ki jih je bilo kar 23, torej več kot polovica vseh udeležencev.

Dragica Veček

POMOČ KARITAS V SRCU AFRIKE

Jana Lampe

Zopet je prišel čas, ko se naša revija obarva malo bolj pisano – afriško. Afriko in njene prebivalce lahko z nekaj besedami opišem takole: polni so veselja do življenja ter upanja in vere, živijo zelo preprosto, v hišah, narejenih iz blata, brez elektrike ... in so najbolj zadovoljni, če zvečer ne gredo lačni spat. Po drugi strani pa so pogosto polni trpljenja in žalosti zaradi hude revščine, posledic konfliktov, suš in drugih katastrof, zaradi lakote in pomanjkanja vode, številnih bolezni, ali pa ker otroci nimajo možnosti hoditi v šolo, ker starši nimajo možnosti za delo in s tem za preživetje svoje družine ...

Ko sem v letošnjem aprilu in maju obiskala misijone v Ruandi in Burundiju, kjer na Slovenski karitas ob **podpori revije Ognjišče** preko **akcije Za srce Afrike in v sodelovanju s slovenskimi misijonarji** že 11 let podpiramo razvojne projekte s **področja oskrbe z vodo in hrano, šolstva in zdravstva** ter s tem pomagamo številnim prebivalcem preživeti in tudi dolgoročno bolje živeti, sem se letos še posebej zavedla, **kako neprecenljiva je za te najrevnejše ljudi pomoč**, ki pride od dobrotnikov in Ministrstva za zunanje zadeve **iz Slovenije**. Misijonarke, misijonarji in sestre domačinke v Afriki, ki so vsi neizmerno hvaležni za to pomoč in se od jutra do večera z vsem srcem trudijo za boljše življenje najrevnejših v Afriki, mi večkrat pripovedujejo o tem, **koliko človeških življenj je bilo že rešenih s pomočjo iz Slovenije**, še posebej življenj podhranjenih otrok, pa tudi drugih, ki jim pomagajo v zdravstvenih centrih ... In to je zares neprecenljive vrednosti. Vsak dar je zato neizmerno dragocen. Ko mi včasih kdo v Sloveniji reče, zakaj moramo pomagati Afriki, ko je v Sloveniji dovolj stisk in težav, mu preprosto odgovorim: »Nisem še slišala, da bi v Sloveniji kdo od lakote umrl, v Afriki pa umirajo vsakodnevno.« In če vidimo, da nekdo nekje živi v velikem pomanjkanju, trpi, mi pa imamo sredstva, smo mu kot ljudje in kristjani dolžni pomagati že iz gole človeške solidarnosti.

Ob terenskih obiskih sem vedno znova zelo ganjena, ko vidim, kaj vse je bilo z veliko dobroto Slovencev ter pridnimi in iznajdljivimi rokami misijonarjev narejeno za boljše življenje revnih v Afriki. Kaj vse je bilo narejeno s pomočjo sredstev, zbranih v lanskoletni akciji Za srce Afrike in ob sofinanciranju posameznih projektov s strani Ministrstva za zunanje zadeve (MZZ), pa vam predstavljam v naslednjih vrsticah.

V Safi v Centralnoafriški republiki, kjer sestre usmiljenke vodijo zdravstveni center za oskrbo 25.000 prebivalcev, smo podprli **nakup 14 postelj in druge opreme za dve novozgrajeni sobi za bolnišnično oskr-**

bo otrok in odraslih ter opreme za lekarno, sprejemnico in sanitarije. Sedaj imajo, kot pravijo sestre, v tem centru zares dobre pogoje za delo. Preko celega leta smo omogočili tudi **nakupe 3,3 tone hrane**, kot je mleko v prahu, moka, riž in sardine, **za pomoč 408 podhranjenim otrokom ter 23 podhranjenim nosečim in doječim materam**, ki jim pomagajo sestre v tem centru. Sestra Edelmira je ob tem dejala: »Podhranjenost je v tej državi res velik problem. Otroci vsakodnevno umirajo. Če otroka starši pripeljejo pravočasno, je zdravljenje uspešno, včasih so žal tudi prepozni ... V bolnišnični oskrbi imamo vedno okoli 20 kritično podhranjenih otrok, ki tam ostanejo mesec in več. Ko se okrepijo, gredo v domačo oskrbo in nato prihajajo skupaj z drugimi kronično podhranjenimi otroki dva-

krat tedensko v zunanji center za podhranjenost, kjer jim pomagamo s kuhanima obroki in hrano za naslednje dni za domov.

Ob teh srečanjih mame poučujemo tudi kuhanja in kako naj pravilno prehranjujejo otroke, da ne bi ponovno zapadli v podhranjenost. Sestre vedno občutimo neizmerno veselje, ko se otrok živ in zdrav izvleče iz podhranjenosti. Hvaležne smo Bogu za vse ljudi, ki nam pri tem pomagata.«

V Mukungu v Ruandi smo v okviru zdravstvenega centra, kjer dnevno pride po pomoč do 150 ljudi, **podprli gradnjo in opremljanje dveh sob s sanitarijami za bolnike, ki so več mesecev v oskrbi**. Ob podpori MZZ smo **nadaljevali s projektom nudenja zdravstvene vzgoje** parom o naravnem načrtovanju družine ter z vzgojo in oskrbo nosečnic ter mater z otroki do 5 let starosti o oskrbi, cepljenjih, higieni in pravilni prehrani otrok. 15 deklet pa se je izučilo za šivilje in prejelo stroje ter šivalo obleke za porodnice in novorojenčke, kot spodbuda materam za porod v po-

rodnišnici v Mukungu. Z mnogimi materami so sestre skupaj izdelovale tudi domače milo, ki je v teh krajih zelo dragoceno, saj si ga ljudje zaradi revščine sicer zelo težko privoščijo. Skupaj z osveščanjem se že poznajo pozitivni učinki pri izboljšani higieni prebivalstva tega območja. Vse aktivnosti potekajo v sodelovanju z misijonarsko s. Vesno Hiti, ki deluje v tem centru že 24 let. Lokalna zdravstvena delavka Adeline, ki 1 leto dela v porodnišnici v Mukungu, ki smo jo obnovili leta 2015 v okviru projekta MZZ, je povedala: »Pogoji za delo so veliko boljši in bolj je čisto kot po vseh drugih zdravstvenih centrih okoli. Noseče matere rade hodijo v to porodnišnico tudi od drugod, ker so tukaj lepo sprejete in deležne bolj kvalitetnih uslug.«

Misijonarka s. Vesna Hiti pa je ob pomoči Karitas na njenem misijonu zapisala sledeče pričevanje: »NASABIMANA Mathieu je star 35 let in oče štirih otrok. Z delom svojih rok je lepo skrbel za družino. Potem pa se je pred petimi leti hudo ponesrečil. Posledica so ohromele noge in globoke preležanine, ki jih je treba vsak dan previjati. Ker v naših krajih ni poti za invalidske vozičke, je že nekaj let hospitaliziran v našem centru. Družina, ki živi v oddaljenem kraju, ga ne obiskuje več. Zato mu sestre posvečamo še posebno skrb in mu redno dajemo hrano iz sredstev, ki jih je preskrbela Slovenska karitas. To so vaši darovi, dragi prijatelji, ki imate v domovini posluš za stiske ljudi širom po svetu! Mathieu se vam zahvaljuje. In skupaj z njim še toliko drugih lačnih in podhranjenih, velikih in malih bolnikov! In Jezus

vam pravi: 'Kar ste storili ...' Pošiljam vam hvaležen pozdrav in zagotovilo zvestega molitvenega spomina iz 'Srca Afrike'.

V Rwisabiju v Burundiju smo v sklopu vrtca podprli gradnjo dodatne in opremljanje večje učilnice za izobraževanje 200 otrok in srečanja s starši ter nakup sončnih celic. Vsa dela je bilo vključenih 32 domačinov. Podprli smo tudi plačilo dela dveh vzgojiteljic, ki revnim otrokom skupaj z usmiljenkami nudijo dobro vzgojo in znanja že pred vstopom v šolo. V sklopu zdravstvenega centra v Rwisabiju, kjer oskrbijo do 300 ljudi dnevno, pa smo letos podprli **delo babice in medicinske sestre ter nakup manjkajoče medicinske opreme**. Ob letošnjem obisku Rwisabija sem bila presenečena, kako več deset domačinov že pred 7. uro zjutraj čaka pred vrtcem, da jim vodja gradbenih del da delo. Sestra Vesna Hiti mi je povedala,

da je vedno tako na vseh misijonih – ko vidijo, da se bo nekaj delalo, takoj pride 200 in več moških prosit, če lahko dobijo delo, ker sicer priložnosti ni veliko.

V Kiguhu v Burundiju, kjer dobro leto na novem misijonu deluje misijonarka sestra Bogdana Kavčič, smo v juniju letos že v naprej prispevali sredstva za obnovo prvih 6 učilnic osnovne šole, ki so v zelo slabem stanju. Pušča streha, tla so polna lukenj, tabel pol manjka ... V tej šoli se je v sklopu dvoimenjskega pouka učilo v tem šolskem letu 943 učencev. Učilnice bodo obnovili v času poletnih počitnic.

V Ampitafa na Madagaskarju smo v sodelovanju z misijonarjem Janezom Krmeljem podprli **nakup 7,5 ton riža in 160 l olja za dnevni obrok 217 osnovnošolcev**, ki večinoma prihajajo iz oddaljenih krajev in je bil pogosto to njihov edini obrok v dnevu. Janez Krmelj je ob tem povedal: »Prisrčna zahvala vsem darovalcem. Za

srce Afrike, ki ste pomagali, da smo našim osnovnošolcem ponovno lahko omogočili obrok hrane. Vsak dan so dobili kuhan riž in nekaj malega prikuhe. Tako v šoli niso bili lačni in zaspani, in so vsi uspešno zaključili osnovno šolo. Bog povrni!»

V Kasungu v Malaviju, kjer v novi gimnaziji postopoma začenjajo s poukom in je lani šolo obiskovalo že 286 deklet in fantov, smo **omogočili nakup 150 vzmetnic in vzglavnikov za opremo internata**. Za to pomoč nas je prosil p. Alojz Podgrajšek, ki pravi: »V naši šoli imajo prednost mladi, ki so ostali brez staršev in prihajajo iz najrevnejših družin. Želimo jim pomagati vsestransko, jim dati *znanje in dobro vzgojo*.«

V Nangomi v Zambiji smo z **nakupom sanitarnega materiala in zobozdravstvene opreme podprli humanitarno medicinsko odpravo**, ki so jo sestavljali zdravnik ter 4 študentje medicine in dentalne medicine iz Slovenije, ki so tri mesece pomagali v misijonski bolnišnici v Nangomi ter s tem tudi izboljšali obravnavo tamkajšnjih bolnikov.

V Malaviju, kjer je zaradi posledic hude suše v 2016 trpelo pomanjkanje hrane 8,4 mio. oz. polovica vsega prebivalstva, smo v sodelovanju s Caritas Malavi preko humanitarnega poziva Caritas Internationalis skupaj z drugimi Karitas po svetu podprli nakupe na sušo odpornih semen sladkega krompirja, koruze in zelenjave za pomoč 3.500 gospodinjstvom na najbolj ogroženih območjih Malavija.

Preko celega leta smo tako s pomočjo akcije **Za srce Afrike in z vašo dobroto** poskušali odgovoriti na vse prošnje misijonarjev ter lokalne Karitas, ki so prišle

do nas, in tako pomagati najrevnejšim v Afriki. Na Slovenski karitas se vsakemu izmed vas **iz vsega srca zahvaljujemo za vsak dar, za vsako rešeno življenje. Neizmerna je ob tem tudi hvaležnost slovenskih misijonarjev ter vseh revnih ljudi, ki jim pomagata**. Tudi sestre domačinke, ki skupaj z misijonarji vedno molijo za vse dobrotnike, se ne morejo načuditi, koliko Slovenci pomagamo. Ena izmed njih je dejala: »Slovenija je zame majhna država z velikim srcem. Hvala za vso pomoč. Naj vas Bog blagoslavlja.«

Z DELOM DO DOSTOJNEGA ŽIVLJENJA

Jana Lampe

Dobrodelno akcijo in z njo povezan program **Z delom do dostojnega življenja** na Slovenski karitas prav tako izvajamo v sodelovanju z revijo Ognjišče, slovenskimi misijonarji, sestrami domačinkami ter sodelavci lokalne Karitas. V osmih letih je obrodila res lepe sadove za preživetje in **dostojnejše življenje najbolj ubogih družin v Afriki, Albaniji in na Šrilanki**, v katerih so bili starši na revnem podežlju, kjer se večinoma preživljalo s poljedelstvom, ali v mestu brez ali z malo možnosti za delo in zaslužek. Za vključitev v program so izbrali zares najrevnejše družine, kot kjer je mati ostala sama s številnimi otroki, ali je kdo bolan, ali nimajo zemlje, so brezposelni ipd. **Lani je materialno pomoč, ki so jo starši zaslužili z lastnim delom, prejelo preko 300 najrevnejših družin v Afriki, med njimi je 229 družin v delo vključenih redno (plačilo 24 EUR mesečno), 70 družin občasno ob večjih stiskah. Plačilo za delo je redno prejemale 14 brezposelnih mater v Albaniji (48 EUR), s pomočjo pri zagonu družinske obrti pa se postavlja na noge 9 družin na Šrilanki (30 EUR).** S tem zaslužkom so starši zaslužili za hrano, obleke, zdravila, plačilo zavarovanja in šolanje otrok. Mnogi so prišli do lastne zemlje, živine, bivališča itd. Poleg materialnih stisk so se ob tem **rešile tudi mnoge druge socialne in duševne stiske**. Z delom in zaslužkom so bile nekatere ženske rešene pred prostitucijo, moški in ženske pred odvisnostjo od alkohola, tistim, ki so psihično zboleli zaradi revščine, ker niso imeli kaj dati za jesti svojim otrokom, se je izboljšalo njihovo stanje, starejši so manj osamljeni. Vključeni starši, oboleli za aidsom, pa so bolj samozavestni, ker se počutijo vredne, ker so dobili delo ... **Mnoge družine so se po nekaj letih dela in zaslužka že postavile na lastne noge. Le-te so misijonarji zamenjali z novimi revnimi družinami. Za nas sodelavce Karitas in misijonarje ni večje sreče kot takrat, ko revni družini pomagamo, da lahko dostojneje živijo. In vse to**

je možno samo z dobroto že **514 slovenskih družin oz. darovalcev, ki z mesečnim darom podpirate te revne družine ali pa delo zdravstvenega delavca ali učitelja na misijonu v Afriki, s čimer smo glede na potrebe v lanskem letu nadgradili to akcijo.** V nadaljevanju vam želim predstaviti, kaj revni starši delajo, in vsaj **nekaj pozitivnih zgodb** ter napredek teh družin v posameznih državah in misijonih.

Na **misijonih v posameznih državah v Afriki** starši opravljajo dela, kot so čiščenje in urejanje okolice šol, zdravstvenih centrov, obdelujejo vrtove, kuhajo, pripravljajo drva, kosijo travo, so čuvaji pred centri, pripravljajo opeke za gradnjo hiš drugih ubogih ipd. Za svoje delo pa zaslužijo plačilo v denarju (1 EUR na dan je dovolj za preživetje na podežlju), včasih tudi v hrani, v plačilu šolnine ali pri nakupu zemlje, gradnji hiške, če dlje časa delajo, ipd.

Na misijonu v **Mukungu v Ruandi** slovenske družine podpirate delo staršev iz **30 revnih družin**. S. Vesna Hiti je ob tem dejala: »Ljudje napredujejo in so ponosni, ker lahko z lastnimi napor dosega jo človeško dostojanstvo. Nič več ne prosjačijo. Hkrati je to delo velik blagoslov za skupno blaginjo. Zelo smo hvaležni dobrotnikom iz Slovenije.« Zgodba družine: »Christine in Célestin imata 4 otroke, tudi dvojčka, ki sta bila nenehno v bolnišnici. Tudi drugi so zbolevali, ker niso imeli dovolj hrane, niti denarja, da bi plačali zdravljenje. V tej težki situaciji smo očetu ponudile delo. Od takrat se je življenje te družine spremenilo. Oče zasluži za hrano, zdravstveno zavarovanje, imajo kozice in pridno obdelujejo zemljo, ki so jo najeli.« Žena Peruth, ki je ostala sama s 6 otroki, pa je dejala: »Prej sem morala biti prostitutka, da smo preživeli. Sedaj pa sem dobila delo pri sestrah in sem zelo vesela ...«

V glavnem mestu **Ruande, Kigaliju**, podpirate **65 družin**. Žene so kot na drugih misijonih razdeljene v združenja do 15 članov, ki si med seboj pomagajo. Eno od teh se je naučilo izdelovanja tekočega mila in krem, ki jih prodajo za dodaten zaslužek. V Kigaliju je življenje drago, samo najemnina stanovanja stane 25 EUR mesečno, kje je še hrana, šolanje. Vključena je tudi Kristina, ki ima 5 otrok: »Moj mož je alkoholik, in kar zasluži, večinoma zapije. Sama in otroci smo bili večkrat lačni, podhranjeni. Odkar delam pri sestrah, imam vsaj za hrano.«

V kraju **Musango v Ruandi**, kjer deluje s. Anka Burger, imajo v delo vključenih **10 družin**. Dejale so: »Nekatere družine so si opomogle z nakupom in vzrejo prašičkov. Emmanuel pa je zaslužno z delom porabil za šoferski izpit za motor, ker v tem vidi prihodnost.« Dismas pa je dejal: »Sem tretji od sedmih otrok. Starša sta že starejša in težko delata. Bil sem psihično zelo bolan, sedaj redno jemljem zdravila. Lahko delam, spim, dobro se počutim. Sestre so mi z delom zelo pomagale. Kupil sem 2 prašička. Za družino plačam zdravstveno zavarovanje.«

V **Bujumburi v Burundiju** podpiramo plačilo za delo **7 staršev**. Starši pomagajo urejati okolico in pri drugih delih v Centru za invalidne otroke »AKAMURI«, ki ga vodijo usmiljenke, ter pri kuhanju za zapornike. Sestre pravijo, da družine počasi napredujejo, saj je življenje v mestu drago, še posebej če nimaš lastne hiše. Žena Perpetua je dejala: »Ostala sem brez moža. Moji otroci hodijo v 6., 4., 2. in 1.

razred. K sestram prihajam delat trikrat tedensko in sem tega zelo vesela. Zaslužim za hrano in šolske potreščine za otroke.«

V kraju **Rwisabi v Burundiju** so bile sestre pozorne na potrebe **92 revnih družin**, ki so bile vključene v delo. 36 staršev iz združenja »Misere« se je po 6 letih osamosvojilo. Kupili so skupno zemljo in živino za prihodnost. Zamenjale so jih z novimi družinami. Sestra Shantal je tudi povedala: »Na misijon so s prošnjo za hrano prihajale starejše žene. Tudi njim smo pomagale, da so naredile združenje. Sedaj dvakrat tedensko skupaj pletejo košare. S prodajo zaslužijo. Počutijo se koristne in niso več osamljene. Dobijo topel obrok in hrano za domov.«

V **Kiguhu v Burundiju**, kjer deluje s. Bogdana Kavčič, so lani vključili v delo **12 najrevnejših žena**, ki so pomagale pri urejanju novega misijona in z delom nadaljujejo. Najele so jim tudi zemljo in kupile koze za gnoj. Medsebojno si pomagajo. Imajo skupen sklad, v katerega vse nekaj prispevajo in enakovredno iz njega prejmejo večjo vsoto, da se razvijejo. »Dve ženi, obe brez moža, ena ima tri otroke, druga sedem, sta imeli svoji hiši iz blatnih opek uničeni. Delali sta več. V zameno smo jima pomagale pri obnovi domov. Ena

je potem prišla na misijon in vsa ganjena objela nas sestre: 'Imam streho nad glavo,' in šla v kapelico ter se zahvalila za ta dar Bogu in vsem, ki ste pomagali. To je bilo neizmerno veselje za nas.« S. Bogdana še dodaja: »Treba je pomagati revnim. To jim odpira glavo, da napredujejo. Nimam dovolj besed, da bi izrazila vso hvaležnost, ki jo čutim v srcu za vsakega v Sloveniji, ki se daruje za nas, za vse revne. Nad vse prosim Božjega blagoslova.«

V kraju **Ruzo v Burundiju** spremljajo **12 družin**. Lani so si te družine veliko medsebojno pomagale pri gradnji bivališč, ker v ta kraj, ki je blizu meje s Tanzanijo, pride veliko ljudi od drugod. Ena od žena je dejala: »Mož me je zapustil z otrokoma. Nisem iz teh krajev, bila sem brez vsega. Zelo sem vesela, da lahko sedaj čistim v centru in s tem preživim otroka.«

Na misijonu v **Safi v Centralnoafriški republiki**, kjer imajo sestre zdravstveni center in vrtec, je delo dobilo **10 revnih staršev**. Sestre jih učijo tudi varčevanja tistega, kar zaslužijo. Sestra Teodozija, ekonominja za provinco usmiljenk, je dejala: »Te družine so bile prej vse zelo revne. Sedaj vidim napredek. Lepo so oblečeni, čisti, imajo svojo hišo, imajo za hrano.«

Na **Madagaskarju** v krajih **Manambondro** in **Vangaindranu** spremljajo **31 revnih družin**. Misijonar Jani Mesec je dejal: »Žene, ki rade skupaj delajo, so vesele, da lahko z delom preživijo svoje otroke. Imenujejo se 'Družine od Karitas' oz. 'Trud'. Niso več manjvredne v vasi, ampak postajajo celo zgled drugim. Otroci hodijo v šolo, niso več lačni, nekaterim smo pomagali zgraditi hiško. Tega ne bi dosegle brez vaše pomoči. Verjetno marsikatero od teh žena in njihovih otrok danes ne bi bilo več med živimi zaradi podhranjenosti in bolezni. Veliko človeških življenj ste rešili tukaj, hkrati pa odpirate prihodnost mladini in otrokom pri nas.«

V **Ampitafa na Madagaskarju** pomagajo starši iz **12 družin**. Janez Krmelj pravi: »Delo na misijonu in zaslužek je pomagal prvi skupini naših družin, da so se izkopalje iz bede in

prišle do lastne zemlje, ki jo obdelujejo, sadijo kavo, klinčke in številno sadno drevje. Večletna pomoč pri plačnem delu jim je omogočila samostojnost, povrnilo se jim je dostojanstvo.«

Od lani s pomočjo mesečnih darov iz Slovenije na misijonih v Afriki podpiramo **tudi plačilo za delo zdravnika Angela v kraju Ruzo v Burundiju**, ki dela v Zdravstvenem centru in porodnišnici (150 EUR na mesec) in opravlja specialistične preglede ipd. Prej je bilo treba te primere voziti v 2 uri oddaljeno bol-

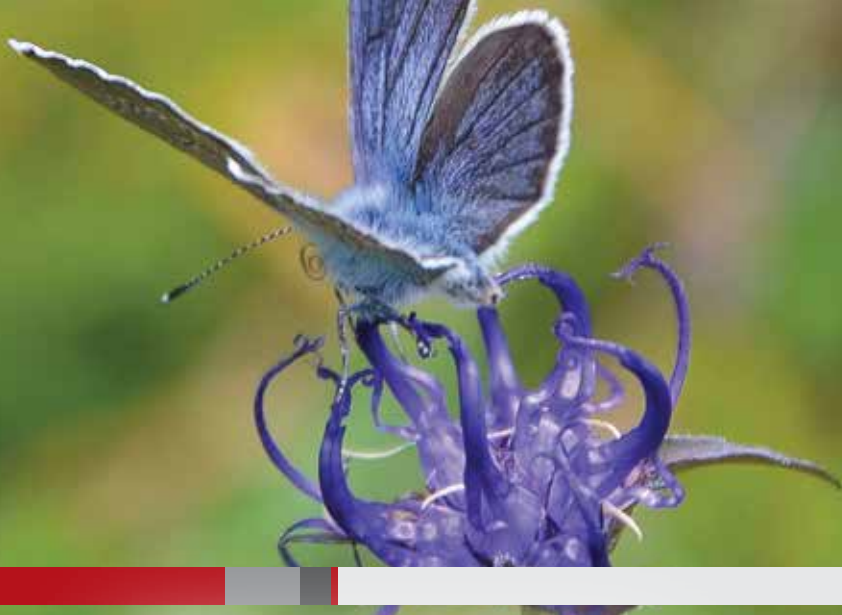
nišnico. V osnovni šoli v **Kigaliju v Ruandi**, kjer revni starši ne morejo plačevati šolnine, **podpiramo delo učiteljice** Séraphine (110 EUR), v **vrtcu v Ampitafa na Madagaskarju** pa **delo vzgojiteljice** Raharinirine (80 EUR). To je velika pomoč tem misijonom, ki morajo večinoma pedagoge plačevati sami.

V **Albaniji 14 brezposelnih žensk** sedemkrat mesečno opravlja različna dela na **misijonu v Gramshu**, kjer deluje s. Vida Gerkman. Sestram pomagajo pri pripravi kosila ter učni pomoči za revne otroke, pri obdelovanju vrta, urejanju okolice in čiščenju hiše. V slabem vremenu pletejo nogavice za ostarele in otroke, ki prihajajo iskat rabljeno obleko. Pomagajo tudi pri pomoči bolnim in ostarelim na domu ter drugim revnim družinam. Mira je dejala: »Zelo rada pridem delat k sestram. Če ne bi imela vaše pomoči, kaj bi moji otroci danes jedli?«

Na **Šrilanki v Kurunegali** pomagamo **9 revnim družinam** v sodelovanju s sodelavci lokalne Karitas. Vsak od staršev na začetku naredi načrt mikrofinanciranja za dejavnost, ki jo bo razvil. Družine so začele z gojenjem gob, izdelavo natikačev, pripravo in prodajo prigrizkov, šivanjem, rejo kokoši ter prodajo jajc in mesa, gojenjem in prodajo zelenjave, posušenih rib itd. Za zagon dejavnosti prejema 30 EUR mesečno. Starši se zares trudijo, da bi se postavili na noge in svojim otrokom omogočili preživetje ter lepšo prihodnost s šolanjem.

Veliko je že pozitivnih zgodb revnih družin. Na Slovenski karitas se iz srca zahvaljujemo vsem vam, ki nesebično pomagate tem revnim družinam. Vemo, da to ni dano iz preobilja, ampak iz dobre srca.

Poletje je počitniško obarvano tudi letos. V Portorožu so se v Sončni hiši zbrale socialno ogrožene družine, Biseri, v Soči pa domujejo otroci iz programa Popoldan na Cesti.

V Kapli sodelavke Karitas na župnijskem vrtu skrbno gojijo zelenjavo, ki jo bodo namenili socialno ogroženim.

Zaključila se je akcija Pokloni zvezek v kateri je sodelovalo je 291 osnovnih šol in 94 vrtcev. Zbrali so preko 22.000 zvezkov, ki jih bodo sodelavci Karitas do pričetka novega šolskega leta razdelili socialno ogroženim otrokom.

QR koda za dostop do Žarka dobrote na internetni strani preko sodobnih spletnih bralnikov.

